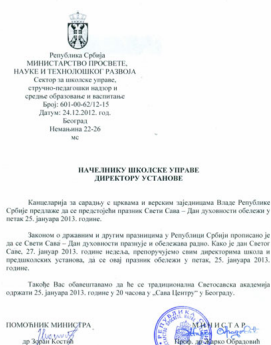

Однос према цркви (и Цркви) *во времја оно*, када сам осамдесетих година прошлог века у просвети учествовао као ђак, беше оивичен пропитивањима да *случајно не идемо у ту "заосталу установу"* и кидањем ланчића који су као привезак имали крстиће. Било је то у "вунена времена", када смо се бојали (како други песник рече) да "ћемо живети још дуго, а да не чекамо ни Ново ни Друго". Али, дочекасмо! Када сам се, после 2000, први пут нашао с оне стране катедре и када сам на Савидан видео ученике на приредби посвећеној Светом Сави – помислих да за ову земље и (макар) те нараштаје ИМА НАДЕ. (Исто сам то, додуше и теа *супра*, помислио и када смо 13. јуна 1990. на Тргу републике заставу "ослободили" петокраке".)

Враћање Св. Саве у школе и прослава школске славе требало је да означи нешто што се, помало патетично, зове "повратак себи". Али, 6. октобар 2000. никако није био повратак у 5. април 1941, ако разумете шта хоћу да кажем. Проток времена није оличен само у оним (Интернет) манијацима који користе сваку прилику да опљуну све што вуче на српско и православно, него би се могло инсинуирати да се такво нешто запатило и код министра просветног (и "научног") Жарка Обрадовића. Јер, како разумети "препоруку" Министарства просвете школама да "славу Свети Сава ове године обележе раније, у петак, 25. јануара, уместо 27. јануара када је та слава по црквеном календару" – једино као "ако баш мора тај Св. Сава не мора на Савиндан"!

Од горње одлуке само је смешније образложење да *померање славе* има за "циљ да у прослави учествује што више запослених, ђака и родитеља": под један, "запослени" и ђаци Св. Саву обележавају РАДНО, што ће рећи да је то **ненаставни**

али радни дан, те су обе категорије обавезне да дођу – као што су и годинама долазили – на посао или у школу, па макар то била и недеља; под два, идеја да је родитељима лакше да на школску приредбу/прославу дођу у (радни) петак ујутро него у (нерадну) недељу као да показује да ни министар ни Министарство не верују да ико у овој земљи

игде и ишта ради.

Када сам се мало повратио од шока, прво сам помислио да Жарко О. школску славу доживљава као обележавање почетка ОРА "Свети Сава", али ми је касније синило да он заправо, као *човек, комуниста и социјалиста*, Савиндан доживљава као прославу Осмог марта. (Старије колеге су ми скренуле пажњу да, ако осми март пада у суботу – прослава се организује у петак, а ако се баш погоди да је те године

празник жена у

недељу – цвеће за колегинице стиже у понедељак.) А кад је прослава једне такве светковине

у славу жена

у статусу

покретног празника

– што министар не би померио и школску славу, убијајући тако верску димензију Савиндана и сводећи је на неку врсту

Дана младости

(који је, не заборавите, такође произвољно био одређен). У Срба, ако нешто није *прослава*

него је

слава у част хришћанског свеца

онда постоји 1) тачно одређен датум, 2) жито, 3) свећа, 4) колач и 5) свештеник који тај колач сече; уобичајено је да постоји и закуска након тога, која би у овом случају померања са

мрсне

недеље пала на

посни

петак!

Да овај министар просвете има проблем са планирањем календара кад је реч о хришћанским празницима мислим да достојно сведочи и податак да се последње две године Васкршњи распуст завршава на Други дан Васкрса: биће да нам је Ж. О. побркао да се Први мај обележава два а Васкрс слави цела три дана!

Аутор је (и) наставник математике